

лѣмъ мостъ въ града. Огледала се крушката и се почудила. Нѣмало наблизу нито хора да я посрещнатъ, нито пчели да ѝ се порадоватъ. Само една свиня ровѣла понагоре въ сметѣта и грухтѣла.

Домжчнѣло на крушката. Изкривила ѝ се опашката. Повѣхнало ѝ зеленото листенце. Тя заплакала и си рекла:

„Все така ли ще си остана самичкѣ? Нѣма ли да дойдатъ тукашнитѣ хора да ме видятъ? Нѣма ли да долетятъ тукашнитѣ пчели да ми се порадоватъ? Нали зарадъ тѣхъ дойдохъ? Нали зарадъ тѣхъ се мжчихъ три дни и три нощи изъ водата!“

Свинята се опжтила къмъ крушката. Изплашила се крушката и се помолила на Господа:

— Господи, запази ме! Помогни ми да зарадвамъ и тукашнитѣ деца, да нахраня и тукашнитѣ пчели!

Ала още не изрекла крушката, сруската я свинята. Но едно семенце отъ крушката паднало на земята. Запазилъ го Господъ и отъ него израстло младо крушово дърво.

И дървото родило жълти крушки, по-сладки отъ ония въ селото.

И радвали имъ се и децата, и пчелитѣ.

Димитъръ Шишмановъ

